

Sygn. akt: I C 121/24 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2024 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Ilona Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2024 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) z siedzibą w (...) Szwajcaria

przeciwko P. T.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. T. na rzecz powoda (...) z siedzibą w (...) Szwajcaria kwotę 3.375,20 zł (słownie: trzy tysiące trzysta siedemdziesiąt pięć złotych dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 3.000,00 zł (słownie: trzy tysiące złotych) od dnia 3 maja 2023 roku do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego P. T. na rzecz powoda (...) z siedzibą w (...) Szwajcaria kwotę 1.117,00 zł (słownie: tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 21/24

UZASADNIENIE

Powód – (...) z siedzibą w (...) Szwajcaria, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew +przeciwko P. T. o zasądzenie kwoty 8.000,00 złotych wraz z dalszymi odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 3 maja 2023 roku do dnia zapłaty i kwotę 375,20 złotych bez dalszych odsetek oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W uzasadnieniu wskazał, że strona pozwana z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła umowę pożyczki nr (...) w dniu 1 marca 2023 roku na okres 30 dni z możliwością przedłużenia terminu spłaty. Strony zawarły wiążącą umowę pożyczki na odległość. Powód zaznaczył, że warunkiem udzielenia pożyczki było posiadanie przez pożyczkobiorcę aktywnego profilu klienta oraz, że w celu zakończenia procesu rejestracji oraz potwierdzenia warunków umowy, strona pozwana zobowiązana była do dokonania jednorazowego przelewu opłaty rejestracyjnej w

wysokości 0,01 złotych na rachunek bankowy pierwotnego wierzyciela lub do wyboru usługi automatycznej weryfikacji rachunku bankowego (K.).

Powód podkreślił, że pierwotny wierzyciel zobowiązał się do udzielenia stronie pozwanej pożyczki gotówkowej, natomiast strona pozwana zobowiązała się do zwrotu kwoty udzielonej pożyczki wraz z prowizją oraz odsetkami na zasadach określonych w umowie. Na podstawie powyższej umowy pierwotny wierzyciel dokonał wypłaty kwoty 3.000,00 złotych na rachunek bankowy pozwanego. Pożyczkodawca za udzielenie pożyczki ustalił prowizję w wysokości 324,65 złotych oraz odsetki umowne w łącznej wysokości 50,55 złotych. Zatem łącznie pozwana zobowiązana była zwrócić pierwotnemu wierzycielowi kwotę 3.375,20 złotych. Powód zaznaczył nadto, że zawarta z pozwanym umowa dopuszczała możliwość przedłużenia terminu spłaty pożyczki, jak również z prawa odstąpienia od umowy, z którego nie skorzystała.

Powód wskazał, że pozwany nie dokonał całkowitej spłaty zobowiązania w terminie określonym w umowie, natomiast termin zwrotu pożyczki upłynął bezskutecznie dnia 2 maja 2023 roku i z tymże dniem roszczenie stało się wymagalne.

Powód podniósł, że na mocy ramowej umowy z dnia 31 marca 2023 roku oraz aktu cesji z dnia 14 czerwca 2023 roku (...) sp. z o.o. dokonała przelewu wierzytelności przysługującej jej od strony pozwanej na rzecz powoda. Na dzień zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności pozwany miał wobec wierzyciela pierwotnego zobowiązanie w wysokości 3.000,00 złotych z tytułu niespłaconego kapitału, 324,65 złotych z tytułu prowizji oraz 50,55 złotych z tytułu odsetek. Pozwany został zawiadomiony o przelewie wierzytelności pismem z dnia 16 czerwca 2023 roku.

Powód zaznaczył, że na dzień złożenia pozwu powód ma wobec pozwanego roszczenie o zapłatę niespłaconej kwoty pożyczki 3.375,20 złotych, na którą złożyła się kwota 3.000,00 złotych z tytułu należności głównej, kwota 324,65 złotych z tytułu prowizji za udzielenie pożyczki oraz 50,55 złotych z tytułu odsetek umownych. Mając natomiast na względzie fakt, że powód nabył wierzytelność z prawem naliczania dalszych odsetek żąda zasądzenia odsetek od kwoty należności głównej – 3.000,00 złotych - w wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia następnego po dacie wymagalności roszczenia do dnia zapłaty. Powód podkreślił przy tym, że nie dochodzi od pozwanego odsetek od zadłużenia przeterminowanego ani jakichkolwiek innych opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu za okres przed datą wymagalności roszczenia.

W odpowiedzi na pozew – pozwany – P. T., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował aby otrzymał zawiadomienie o cesji, jak i przedsądowe wezwanie do zapłaty, jak również zaprzeczył aby powód udokumentował roszczenie, albowiem posługuje się w sprawie niepoświadczonymi za zgodność z oryginałem kserokopiami, które nie są dowodem. Zaprzeczył aby spółka (...) była umocowana do działania w imieniu rzekomego pożyczkodawcy przy zawieraniu umowy.

Pozwany zakwestionował także okoliczność posiadania zdolności kredytowej zarzucając, że pożyczkodawca nie zbadał zdolności kredytowej strony pozwanej, jak również aby wnioskował o pożyczkę, posiadał profil klienta w witrynie internetowej pożyczkodawcy, otrzymał jakiegokolwiek dokumenty za pośrednictwem trwałego nośnika oraz aby podpisał rzekoma umowę i odesłał ją do pożyczkodawcy.

Pozwany zaprzeczył nadto aby pożyczkodawca wykonał umowę oraz zakwestionował okoliczność posiadania numeru rachunku uwidocznionego na rzekomym potwierdzeniu. Zaznaczył, że przedłożony przez powoda wydruk nie jest dokumentem związanym z dokonaniem czynności bankowej.

Pozwany zaznaczył również, że nie są tożsame warunki pożyczki z tytułem rzekomej transakcji. Wydruk projektu umowy zastrzega bowiem, że całkowita kwota do spłaty to 3.375,20 złotych, natomiast kwota wskazana w tytule transakcji to 3.616,20 złotych. Zatem rzekomy przelew nie został zrealizowany w celu wykonania umowy o treści, którą powód przedłożył. Zatem twierdzenie powoda nie koreluje z dowodami, które powód przedłożył. Orzeczenie o zwrocie

kwoty wskazanej w pozwie byłoby więc orzeczeniem ponad żądaniem pozwu, na podstawie faktycznej nie podanej przez stronę powodową.

Pozwany zaprzeczył aby doszło do zapłaty ceny za rzekome wierzytelności oraz, że umowa cesji została podpisana przez osoby do tego umocowane. Powód nie przedłożył bowiem odpisu KRS, z którego wynika okoliczność umocowania reprezentacji sprzedającego;

Pozwany zakwestionował także aby rzekomy wyciąg z aktu cesji to integralny załącznik do aktu cesji. Nie został on bowiem podpisany przez strony umowy cesji, parafa natomiast nie jest podpisem (nie można bowiem zidentyfikować kto złożył parafę). Pozwany zarzucił nadto, że wydruk tabeli (wyciąg z załącznika do umowy cesji), w której ujawniono jedynie wiersz z danymi pozwanej i danymi rzekomego zobowiązania, jest efektem daleko idącej ingerencji powoda w treści pierwotnego dokumentu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 marca 2023 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., przez pośrednika kredytowego (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., zawarła z P. T. umowę pożyczki nr (...), w której wskazano dane pożyczkobiorcy, a mianowicie jego imię i nazwisko, numer PESEL, serię i numer dowodu osobistego, dane adresowe oraz numer telefonu i adres e-mail, a także numer rachunku bankowego pożyczkobiorcy.

Przedmiotem umowy było udzielanie przez pożyczkodawcę pożyczkobiorcy pożyczki gotówkowej, którą pożyczkobiorca zobowiązany był zwrócić pożyczkodawcy w wysokości i na warunkach określonych w umowie pożyczki, które odnosiły się zarówno do kwoty pożyczki, jak i kwoty lub kwot pożyczki do wypłaty.

W umowie wskazano również, że jest ona umową o kredyt konsumencki zawieraną na odległość, na czas określony, a mianowicie do dnia całkowitej spłaty kwoty pożyczki wypłaconej wraz z należnymi odsetkami, opłatami i prowizjami wynikającymi z umowy pożyczki.

W umowie wskazano nadto, że dniem zawarcia umowy jest dzień przekazania kwoty pożyczki na rachunek bankowy pożyczkobiorcy.

W umowie pożyczkodawca przewidział możliwość przedłużenia terminu spłaty pożyczki na wybranych i zaakceptowanych przez pożyczkobiorcę warunkach. O przedłużeniu terminu spłaty pożyczki pożyczkodawca zobowiązany był poinformować pożyczkobiorcę w wiadomości e-mail.

dowód z innych wniosków dowodowych: §2 wydruku umowy pożyczki z dnia 1 marca 2023 roku k. 6v.

Warunkiem zawarcia umowy pożyczki było uprzednie utworzenie przez pożyczkobiorcę profilu klienta na stronie internetowej i posiadanie przez pożyczkobiorcę aktywnego profilu klienta. (...) klienta zakładany był jednorazowo na stronie internetowej podczas wnioskowania o pierwszą pożyczkę.

Pożyczkobiorca po podaniu danych osobowych wymaganych w procesie rejestracji otrzymywał wiadomość SMS na podany przez niego numer telefonu komórkowego z kodem weryfikacyjnym celem jego poprawnego wprowadzenia na profil klienta na stronie internetowej. Natomiast w celu zakończenia procesu rejestracji pożyczkobiorca dokonywał jednorazowego przelewu opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 złotych z rachunku bankowego pożyczkobiorcy na rachunek bankowy pożyczkodawcy albo korzystał z dobrowolnej usługi automatycznej weryfikacji rachunku bankowego.

Po otrzymaniu od pożyczkobiorcy opłaty rejestracyjnej lub po skorzystaniu z dobrowolnej usługi automatycznej weryfikacji rachunku bankowego, a także po zweryfikowaniu danych podanych przez pożyczkobiorcę podczas utworzenia Profilu Klienta na stronie internetowej, pożyczkodawca lub pośrednik informuje pożyczkobiorcę o wyniku dokonanej weryfikacji, poprzez wysłanie wiadomości SMS lub poprzez wysłanie wiadomości na adres e-mail podany przez pożyczkobiorcę podczas tworzenia profilu klienta.

dowód z innych wniosków dowodowych: §4 wydruku umowy pożyczki z dnia 1 marca 2023 roku k. 6v-7.

W dniu 1 marca 2023 roku pożyczkobiorcy – P. T. na podstawie umowy pożyczki numer (...) wypłacono na rachunek bankowy wskazany w umowie z dnia 1 marca 2023 roku kwotę 3.000,00 złotych.

Całkowity kwota do zapłaty wynosił 3.375,20 złotych i obejmowała kwotę pożyczki wypłaconej – 3.000,00 złotych, odsetki – 50,55 złotych oraz prowizję w wysokości 324,65 złotych.

Termin spłaty pożyczki ustalono na dzień 31 marca 2023 roku.

dowód z innych wniosków dowodowych: §13 wydruku umowy pożyczki z dnia 1 marca 2024 roku k. 8v, potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej k. 10.

W dniu 31 marca 2023 roku powód – (...) z siedzibą w Z. (Szwajcaria) zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. ramową umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wymagalne, niespłacone terminowo wierzytelności przysługujące zbywcy w stosunku do jego dłużnika.

W imieniu zbywcy umowa została podpisana przez K. Ź. – członka zarządu upoważnionego do samodzielnego składania oświadczeń w imieniu spółki, natomiast w imieniu nabywcy - przez G. B., który został upoważniony do zawierania w imieniu powoda umów zakupu i wierzytelności z (...) sp. z o.o. Pełnomocnictwo zostało udzielone przez A. G. – członka zarządu – umocowanego do samodzielnej reprezentacji powoda.

Tego samego dnia do ramowej umowy zakupu wierzytelności pomiędzy powodem a pożyczkodawcą został zawarty akt cesji numer 02/6/23. Do aktu cesji został załączony plik danych w formacie E. zawierający wszystkie istotne dla windykacji informacje, a mianowicie numer klienta/dłużnika, numer umowy, data udzielenia pożyczki, imię, nazwisko, PESEL, kapitał, opłaty/prowizje. Odsetki umowne, odsetki karne/za opóźnienie i łączna kwota do zapłaty.

Na podstawie aktu cesji powód nabył wierzytelność wobec pozwanego – P. T., w łącznej wysokości – 3.473,07 złotych, wynikającą z umowy pożyczki numer (...), w której wysokość kapitału wynosiła kwotę 3.000,00 złotych, opłaty/prowizje – 324,65 złotych, odsetki umowne – 50,55 złotych i odsetki karne/za opóźnienie – 97,87 złotych.

dowód: akt cesji nr 02/06/23 wraz z załącznikiem nr 2 do aktu k. 12 – 12v, ramowa umowa wierzytelności zawarta w dniu 31 marca 2023 roku w W. k. 14 – 16v, KRS k. 17 – 18, pełnomocnictwo z dnia 30 marca 2023 roku k. 19, pełnomocnictwo z dnia 4 stycznia 2023 roku k. 20 – 20v, rejestr handlowy kantonu Z. k. 21.

W dniu 16 czerwca 2023 roku powód sporządził zawiadomienie o cesji i wezwanie do zapłaty adresowane do pozwanego – P. T..

dowód: zawiadomienie z dnia 16 czerwca 2023 roku.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, mimo że strona pozwana - P. T., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, zakwestionowała zarówno zasadność, jak i wysokość dochodzonego roszczenia, a także podniosła zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda.

W przedmiotowej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z ramowej umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 31 marca 2023 roku oraz aktu cesji z dnia 14 czerwca 2023 roku, na podstawie których nabył on od pożyczkodawcy – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki z dnia 1 marca 2023, numer (...), zawartej przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, wobec pozwanego P. T.. Na podstawie tej umowy pożyczkodawca udostępnił w dniu 1 marca 2023 roku pozwanemu kwotę 3.000,00 złotych. Powód, na podstawie ramowej umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 31 marca 2023 roku oraz aktu cesji z dnia 14 czerwca 2023 roku nabył

również prawo do żądania kosztów związanych z zawarciem umowy pożyczki, które obejmowały prowizje i odsetki oraz dalsze odsetki od nabytej wierzytelności.

Pozwany - P. T. – podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej wskazując, że powód nie przedstawił odpisu KRS, z którego wynika okoliczność umocowania reprezentanta sprzedającego. Pełnomocnictwo dla G. B. datowane jest bowiem na dzień 30 marca 2023 roku, natomiast rejestr handlowy K. Z. wskazuje, że w dniu 13 stycznia 2023 roku A. G. był – jako członek zarządu – uprawniony do jednoosobowej reprezentacji powoda. Nie jest zaś udowodnione, że tego dnia A. G. mógł samodzielnie reprezentować powoda jako członek zarządu.

Zatem, skoro strona pozwana podniosła zarzut braku legitymacji procesowej czynnej, to Sąd w pierwszej kolejności zobowiązany był do rozważenia zasadności tego zarzutu.

Posiadanie bowiem przez strony legitymacji czynnej i biernej w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo.

Legitymacja procesowa jest to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie. Przy czym legitymacja czynna zawsze jest ściśle związana ze stroną powodową i oznacza jej uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, natomiast legitymacja bierna uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Z powyższego wynika zatem, że legitymacja procesowa, to uprawnienie konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna) wypływająca z prawa materialnego. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa legitymacja materialna, a więc posiadanie prawa podmiotowego lub interesu prawnego do wytoczenia powództwa stanowi przesłankę materialną powództwa, a jej brak stoi na przeszkodzie udzieleniu ochrony prawnej. Brak legitymacji materialnej (czynnej lub biernej) skutkuje, co do zasady oddaleniem powództwa (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2012 roku, III CZP 83/12). Dlatego też rolą Sądu w procesie jest dokonanie oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania, a w wypadku stwierdzenia braku legitymacji procesowej (zarówno czynnej, jak i biernej), to na Sądzie spoczywa wydanie wyroku oddalającego powództwo.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności o zaległe odsetki. Na skutek przelewu wierzytelność cedenta przechodzi na cesjonariusza w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Przejście takie może być albo następstwem umowy albo bezpośrednim skutkiem działania ustawy. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Winien zostać określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia jak również przedmiotu. Umowa cesji może być zawarta zasadniczo w dowolnej formie. Jedynie w przypadku, gdy wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew zgodnie z treścią art. 511 k.c. powinien być również pismem stwierdzony.

W ocenie Sądu zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda nie zasługiwał na uwzględnieniu.

Z zaoferowanego bowiem przez powoda w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego w postaci Rejestru handlowego K. Z. bezsprzecznie wynika, że członek zarządu A. G. był umocowany do samodzielnej reprezentacji, a zatem również do udzielania umocowania do działania w imieniu powoda.

Dlatego też, skoro pozwany kwestionował legitymację procesową czynną, to zgodnie z treścią art. 6 kc, winien on w tym zakresie zaoferować materiał dowodowy, z którego w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że osoba udzielająca umocowania do występowania w imieniu powoda nie była uprawniona do podejmowania takich czynności. Natomiast pozwany ograniczył się jedynie do twierdzeń nie popartych żadnymi dowodowymi.

Podstawą roszczenia strony powodowej, jak już wyżej Sąd wskazał, była wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki z dnia 1 marca 2023 roku.

Zgodnie z treścią przepisu art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Stosownie zaś do § 2 tego przepisu umowa pożyczki, której wartość przenosi tysiąc złotych, powinna być stwierdzona pismem. Analizowana umowa podlega również – jako *lex specialis* – reżimowi ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, w rozumieniu której umową takiego kredytu jest również umowa pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy). Przywołana ustawa przewiduje m.in. możliwość zawierania umów pożyczki na odległość (art. 5 pkt. 13 i art. 15 ustawy). W konsekwencji w literaturze prezentowany jest pogląd, że wymóg pisemności umowy, przewidziany w art. 29 ust. 1 ustawy, należy odczytywać w sposób szerszy niż wynikałoby to z tradycyjnego utożsamienia „formy pisemnej” z art. 78 k.c. Takie rozumienie pojęcia „forma pisemna” zezwala na złożenie przez strony oświadczeń z zachowaniem formy trwałego nośnika (zdefiniowanej w art. 5 pkt 17 ustawy), która wywiera wszelkie skutki, jakie ustawa wiąże z zachowaniem prawidłowej formy przy zawarciu umowy kredytu. (J. Pisuliński, w: System, s. 443; T. Czech, Kredyt, s. 259; D. Rogoń, Uprawnienia, s. 14 oraz G. Kott, w: Ustawa, s. 122–124). Na rzecz tego stanowiska przemawia przede wszystkim konieczność zachowania spójności systemu wymogów formalnych zastrzeżonych dla stosunków kredytowych. Ograniczenie art. 29 ust. 1 ustawy wyłącznie do zwykłej formy pisemnej (rozumianej zgodnie z art. 78 k.c.) prowadziłoby do różnicowania sytuacji konsumentów zawierających umowy kredytu z instytucjami nie bankowymi oraz z podmiotami podlegającymi regulacji prawa bankowego. Ci ostatni mogliby korzystać w takiej sytuacji ze specyficznej postaci formy oświadczenia woli, jaką jest tzw. forma bankowa (art. 7 Prawa bankowego), rozumiana jako oświadczenie w postaci elektronicznej zapisane na odpowiednio zabezpieczonym i przechowywanym nośniku danych, równoważna pod względem skutków zwykłej formie pisemnej. Ponadto treść art. 7 ustawy Prawo bankowe odpowiada zarazem ogólnym przesłankom trwałego nośnika w rozumieniu art. 5 pkt 17 ustawy o kredycie konsumenckim – co może przemawiać za ujednoczeniem obu wymogów i stosowaniem drugiego z nich tam, gdzie możliwe jest posłużenie się pierwszym.

Istotnym jest, w myśl art. 6 kc, że to na powodzie spoczywał ciężar wykazania zarówno zasadności, ja i wysokości dochodzonego roszczenia. Ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 *in principio* k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontrydiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

W ocenie Sądu powód wykazał fakt zawarcia umowy pożyczki w dniu 1 marca 2023 roku, zawartej przez pozwanego oraz pożyczkodawcę na odległość, przy użyciu formy oświadczeń złożonych z zachowaniem trwałego nośnika oraz jest ważna, skuteczna i wiążąca. W związku z zawarciem umowy w tej formie, żądanie wskazania przez pozwanego osoby, która złożyła oświadczenie woli o zawarciu umowy w imieniu pożyczkodawcy nie znajdowało podstawy prawnej. Brak podpisu stron umowy pożyczki pod jej treścią nie stanowi o nieistnieniu zobowiązania pozwanego z tego tytułu,

bowiem umowa pomiędzy stronami została zawarta na odległość przy użyciu takiej formy oświadczeń, która nie pociągała za sobą konieczności złożenia podpisu w rozumieniu art. 78 k.c. Istotnym jest również, że w orzecznictwie jednoznacznie przyjmuje się, iż wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym i stanowią one "inny środek dowodowy", o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że przedmiotowy środek dowodowy świadczy o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lutego 2013 roku, I ACa 1399/12, LEX nr 1362755, postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 października 2012 roku, I ACz 1810/12, LEX nr 1223511).

Zatem na podstawie dowodów z wydruków komputerowych można ustalać istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty, o ile wydruki te znajdują potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym.

W przedmiotowej sprawie fakt związania stron umową wynikał przede wszystkim z potwierdzenia wykonania na rzecz pozwanego przelewu w wysokości 3.000,00 złotych, a więc kwoty wskazanej w umowie pożyczki. Powyższy dowód świadczy również o tym, że pozwanemu faktycznie przekazano środki pieniężne, wbrew jego twierdzeniom. W tytule przelewu wskazano bowiem numer umowy, pokrywający się z numerem spornej pożyczki, jak również numer konta i dane osobowe pozwanego.

Wprawdzie pozwany zakwestionował aby posiadał numer rachunku uwidoczniony na rzekomym potwierdzeniu. Jednakże nie zaoferował w tym zakresie żadnego wiarygodnego materiału dowodowego. W szczególności pozwany – P. T. – nie przedłożył dokumentu, z którego w sposób nie budzący wątpliwości wynikałoby, że jest on właścicielem innego konta niż to wskazane zarówno w umowie z dnia 1 marca 2023 roku, jak i w potwierdzeniu przelewu. Zatem, skoro pozwany z powyższej okoliczności wywodził określone dla siebie skutki prawne, to na nim spoczywał ciężar wykazania tego faktu, zgodnie z treścią art. 6 kc.

Należy również zauważyć, że pozwany, w toku niniejszego procesu, nie tylko nie powoływał się, ale również nie podjął próby wykazania aby powód w sposób nieuprawniony uzyskał dostęp do jego danych osobowych, czy też aby jakakolwiek inna osoba w sposób nieuprawniony posłużyła się danymi osobowymi pozwanego i zawarł umowę bez jego zgody i wiedzy. W ocenie Sądu przy wystąpieniu takich okolicznościach pozwany niewątpliwie zawiadomiłaby organy ścigania o nielegalnym wykorzystaniu jego danych. Dlatego też, w ocenie Sądu, pozwany – P. T. drogą elektroniczną zawarł sporną umowę pożyczki.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, nie zasługuje również na uwzględnieniem zarzut pozwanego jakoby spółka (...) nie była umocowana do działania w imieniu rzekomego pożyczkodawcy przy zawieraniu przedmiotowej umowy. Pozwany przede wszystkim nie uzasadnił swojego stanowiska w tym zakresie, jak również nie przedłożył żadnego materiału dowodowego. Natomiast Sąd nie miał wątpliwości co do reprezentacji przy zawieraniu umowy pożyczki z dnia 1 marca 2023 roku.

W ocenie Sąd, z zaoferowanego w sprawie materiału dowodowego bezspornie wynika także, że powód skutecznie nabył wierzycelność od pożyczkodawcy wobec pozwanego – P. T., albowiem przedłożył on akt cesji nr 02/06/2023 do ramowej umowy zakupu wierzycelności z dnia 31 marca 2023 roku wraz z załącznikiem, z którego wynikały nie tylko dane pozwanego – imię i nazwisko oraz pesel, ale również podstawa wierzycelności – numer umowy oraz kapitał i koszty w postaci opłaty/prowizji oraz odsetki, jak również ramową umowę przelewu wierzycelności z dnia 31 marca 2023 roku.

Dowodem na skuteczne nabycie przez powoda wierzycelności od pożyczkodawcy, w ocenie Sądu, jest również wydruk umowy pożyczki, której treść potwierdza nie tylko numer umowy, ale również wysokość pożyczki będącej przedmiotem tego stosunku prawnego oraz dodatkowe koszty pożyczki w postaci opłat i prowizji oraz odsetki.

Wobec powyższego, gdyby nie doszło do skutecznego przelewu wierzytelności z pożyczkodawcy na powoda, w tym również wierzytelności wobec pozwanego, to powód nie posiadałby informacji o podstawie stosunku prawnego, wysokości zobowiązania, terminie spłaty pożyczki oraz nie miałby dostępu do treści umowy pożyczki.

Wprawdzie strona pozwana kwestionowała wiarygodność przedłożonych przez powoda dokumentów z uwagi na fakt, że stanowią one kopie dokumentów nie poświadczone za zgodność z oryginałem.

Jednakże stanowisko strony pozwanej jest w tym zakresie niezrozumiałe dla Sądu, albowiem zarówno akt cesji nr 2/06/23 oraz załącznik i nr 2 i ramowa umowa przelewu wierzytelności z dnia 31 marca 2023 roku zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego G. B., który był umocowany nie tylko do reprezentowania powoda przed sądami powszechnymi, ale również był upoważniony do zawierania w imieniu powoda umów zakupu wierzytelności z (...) sp. z o.o.

Zgodnie zaś z treścią art. 129 § 1 i 2 kpc strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą. Zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Należy również podkreślić, że dokumenty załączone do pozwu lub innego pisma procesowego w formie niepoświadczonej kserokopii wprawdzie nie stanowią dowodów z dokumentów, o których mowa w art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c., ale nie są również pozbawione w ogóle mocy dowodowej, w rozumieniu art. 232 w zw. z art. 308 k.p.c. przepis art. 308 k.p.c. stanowi bowiem, że dowody z innych dokumentów niż wymienione w art. 243¹ k.p.c., w szczególności zawierające zapis obrazu, dźwięku albo obrazu i dźwięku, sąd przeprowadza stosując odpowiednio przepisy o dowodzie z oględzin oraz dowodzie z dokumentów. Z tego uregulowania wynika, że do kserokopii, którą należy uznać za inny dowód niż wymienione w art. 243¹ k.p.c., stosuje się uregulowania o przeprowadzaniu dokumentów w rozumieniu art. 243¹ k.p.c. Dlatego też dopóki sąd lub strona przeciwna nie zakwestionuje złożonych przez drugą stronę kserokopii i nie zażąda złożenia oryginałów dokumentów, kserokopie stanowią środek dowodowy skutecznie potwierdzający prawdziwość twierdzeń strony o faktach dowodzonych przy pomocy tych kserokopii. Kserokopie te, jak każde inne dowody, podlegają ocenie sądu według wytycznych oceny dowodów zawartych w art. 233 k.p.c. Dopiero, jeżeli sąd zażąda przedstawienia oryginału dokumentu, strona składająca kserokopię obowiązana jest, zgodnie z art. 248 k.p.c., przedstawić oryginał dokumentu, którego kserokopię złożyła w sądzie. Obowiązek złożenia oryginału dokumentu powstaje dla strony powołującej się na dokument i składającej kserokopię tego dokumentu powstaje również wówczas gdy zgodnie z art. 129 § 1 k.p.c. strona przeciwna zażądała złożenia oryginału dokumentu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2015 roku, sygn. akt IV CSK 52/15).

Zatem, skoro w przedmiotowej sprawie akt cesji nr 2/06/23 oraz załącznik i nr 2 i ramowa umowa przelewu wierzytelności z dnia 31 marca 2023 roku zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego G. B., to w ocenie Sądu brak było podstaw do wzywania powoda do przedłożenia tych dokumentów w oryginale. Tym bardziej, że Sąd z uwagi na pozostały materiał dowodowy, nie miał wątpliwości co do wiarygodności tych dokumentów, dlatego też nie wzywał strony powodowej do przedłożenia oryginałów tych dokumentów.

Zdaniem Sądu, podnoszona przez pozwanego okoliczność, że wyciąg z aktu cesji nie jest integralnym załącznikiem do aktu cesji z uwagi na fakt, że znajduje się na nim parafa uniemożliwiająca zidentyfikowanie osoby, która ją złożyła, jest niezrozumiałym argumentem albowiem ramowa umowa przelewu wierzytelności zawarta w dniu 31 marca 2023 roku w W. nie jest wyciągiem i stanowi całość dokumentu. Ponadto należy zauważyć, że profesjonalny pełnomocnik pozwanego w osobie adwokata w piśmie z dnia 19 kwietnia 2024 roku – stanowiącego odpowiedź na pozew – również posłużył się parafką uniemożliwiającą identyfikację czy osoba, która złożyła ten nieczytelny podpis jest faktycznie osobą wskazaną z imienia i nazwiska na dokumencie.

W ocenie Sądu, powód wykazał również wysokość dochodzonego roszczenia albowiem stanowi ono kwotę wynikającą z umowy pożyczki z dnia 1 marca 2023 roku oraz dodatkowe koszty w postaci prowizji i odsetek, które znane były pozwanemu w dacie zawarcie niniejszego stosunku prawnego.

Zatem, skoro powód wykazał zarówno zasadność, jak i wysokość dochodzonego roszczenia, to zasadnym było orzec jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Przepis art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Przy czym od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzone, do dnia zapłaty. Jeżeli orzeczenie to jest prawomocne z chwilą wydania, odsetki należą się za czas po upływie tygodnia od dnia jego ogłoszenia do dnia zapłaty, a jeżeli orzeczenie takie podlega doręczeniu z urzędu - za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty. O obowiązku zapłaty odsetek sąd orzeka z urzędu.

Na koszty te, zgodnie z treścią art. 98 § 3 k.p.c., składa się: opłata od pozwu w kwocie 200,00 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika powoda, którego wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.) w wysokości 900,00 złotych oraz opłata skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17,00 złotych.

Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji wyroku.